

Galere și epave

Cristian Andronic

Pornisem în galere pe valurile mari,
Alături, albatroșii ducând în aripi, norii,
Cu zgomot de furtună, cântau vizionari,
Și se-auzea într-una, numai „Memento mori”.

Și marea prea spumoasă, cu capul de berbec,
Lovea în lemnul proaspăt, atât de agitată,
Iar cei care-n galere, credeau că se întrec,
Nu au văzut nici maluri, nici n-au ajuns vreodată.

Vezi azi câte epave zac în mistere triste?
Spre lumi imaginare s-au propulsat cândva,
Dar e firesc, eșecul, în toate să persiste,
Când ieși în ape tulburi, pe bord de mucava.

Așa visasem viața - galere și epave,
Furtuni în care totul putea a ghinion,
Privind din somnul veșnic, spre stelele suave,
Și poate din greșeală, ajuns Endymion.

Căci printre toate astea, te admiram pe tine,
Ca semn al unor maluri la care să ajung.
Cum alte idealuri mi s-au părut străine,
Spre sufletul selenic, vâslesc un somn prelung.